

1 | OASPEȚII CEI NOI

Keith, băiatul cu pantaloni scurți și tricou motolit, nu știa că e urmărit când a intrat în camera 215 a hotelului Mountain View. Nici mama, nici tatăl lui, obosiți și încălziți amândoi, nu știau. Veneau din Ohio și timp de cinci zile traversaseră cu mașina câmpii, deșerturi și munți până la vechiul hotel de la poalele dealurilor californiene, aflat la patruzeci de kilometri de Autostrada 40.

Al patrulea om care a intrat în cameră poate că știa că e urmărit, dar nu-i păsa. Era Matt, cu toți cei șaiszeci de ani ai lui, și momentan era valetul hotelului. Tot el înlocuia becurile arse, schimba garniturile robinetelor sparte, aducea în cameră tăvile celor care sunau la room-service după mâncare și câteodată îi împiedica pe copii să se lovească cu bâtele de crichet pe peluza din spatele hotelului.

Acum umărul lui Matt se lăsase sub greutatea uneia dintre valizele pe care le căra.

— Uitați, domnule Gridley. Camerele 215 și 216, zise el punând valiza mai mică pe suportul pentru bagaje de la capătul patului dublu, înainte să deschidă ușa celeilalte camere. Cred că dumneavoastră

și doamna Gridley o să vreți camera 216. E o cameră pe colț, cu două paturi și baie proprie.

Matt cără valiza grea în cealaltă cameră, și îl auziră deschizând geamurile. Afară, o veveriță făcea gălăgie într-un pin și un pițigoi își fluiera trilul.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem la autostrada principală, zise mama băiatului, aruncând o privire dezaprobatore prin camera 215. Trebuie să găsim pe undeva un motel cu locuri libere. N-am căutat suficient.

— Nici un kilometru în plus, răspunse tatăl. Nu mai conduc nici un kilometru pe o autostradă din California într-un weekend de sărbători. Ai văzut cum aproape ne-a scos de pe drum camionul ăla?

— Tată, i-ai văzut pe băieții ăia doi pe motociclete..., începu băiatul să spună, dar apoi se opri, dându-și seama că n-ar trebui să întrerupă o discuție.

— Dar locul ăsta e atât de *vechi*, protestă mama băiatului, și n-avem decât trei săptămâni pentru toată călătoria. Plănuiserăm să petrecem

weekendul de 4 iulie în San Francisco și voiam să-i arătăm lui Keith cât mai mult din Statele Unite.

— San Francisco mai poate să aștepte, iar aici e tot o parte a Statelor Unite. Oricum, pe vremuri, ăsta era un hotel foarte la modă, zise domnul Gridley. Oamenii mergeau kilometri întregi ca să ajungă aici.

— Acum cincizeci de ani, zise doamna Gridley. Și veneau cu șareta trasă de cai.

Valetul se întoarse în camera 215.

— Sala de mese se deschide la șase și jumătate, domnule. Avem o masă de ping-pong în sala de jocuri, televizorul este pe hol, iar terenul de crichet, pe peluza din spate. Sunt sigur că o să vă simțiți foarte bine.

Matt, care văzuse oaspeți venind și plecând vreme de mulți ani, știa că există două tipuri de vizitatori – cei care credeau că hotelul e doar un hambar vechi și îngrozitor și cei care îl găseau fermecător și elegant, liniștit și confortabil.

— Sigur că o să ne simțim bine, zise domnul Gridley, punându-i lui Matt câteva monede în palmă pentru căratul bagajelor.

— Dar hotelul ăsta vechi e absolut înfricoșător, se mai plânse o dată doamna Gridley. Probabil că-i plin de șoareci.

Matt deschise larg fereastra.

— Șoareci? O, nu avem, doamnă. Conducerea n-ar tolera șoarecii.

— Pe mine nu m-ar deranja câțiva șoricei, zise băiatul în timp ce se uita prin cameră la tavanul înalt, la pereții cu lambriuri noduroase de pin, la covorul atât de ponosit, că mulți dintre trandafirii de pe el aproape că dispăruseră de tot, la singurul scaun acoperit de o husă, la chiuveta și raftul pentru prosoape din colț. Îmi place aici, continuă el. O cameră doar pentru mine. De obicei nu primesc decât un pat în colțul unei camere de motel.

Mama lui zâmbi, împăcată. Apoi se întoarse spre Matt.

— Îmi pare rău. Numai că a fost așa de cald când am trecut prin Nevada, și nu suntem obișnuți să conducem prin munți. Pe autostradă traficul a fost bară la bară. Sunt sigură că o să ne simțim foarte bine.

— Trebuie să mă odihnesc înainte de cină, spuse domnul Gridley după ce Matt ieși, închizând ușa după el. Șase sute cincizeci de kilometri de condus și traficul de pe drumul de munte! A fost prea mult.

— Și dacă tot e să rămânem întregul weekend, mai bine aș despacheta, zise doamna Gridley. Măcar o să pot să spăl niște haine.

Rămas singur în camera 215 și fără să știe că e urmărit, băiatul începu să exploreze. Se puse în genunchi și se uită pe sub pat. Se aplecă pe fereastră cât de mult putu și trase cu nesaț în piept aerul înmiresmat de pinii. Deschise și închise robinetele de apă caldă și rece de la chiuvetă, apoi își strecură în buzunar un săpunel înfășurat în hârtie. Sub fereastră găsi o gaură în lambriul de pin al peretelui, aproape de podea, și, aplecându-se, își vârî degetul înăuntru. Nu descoperi nimic interesant și își pierdu interesul.

Apoi Keith își deschise valiza și scoase un măr și câteva mașinuțe – o mașină de oraș, una sport, o ambulanță lungă de vreo cincisprezece centimetri și o motocicletă roșie cam pe jumătate cât

mașinile – pe care le înșiră și le aranjă pe cuvertura patului, înainte să muște din măr. Mâncă mărul cu zgomot, mușcând bucăți mari, și-apoi lăasă cotorul pe noptiera de lângă pat, între veioză și telefon.

Keith începu să se joace. Plimba mașinuțele de-a lungul patului, prefăcându-se că liniile de pe cuvertură erau benzi de autostradă și scoțând câte un sunet când plimba jucăriile încolo și-ncoace – un *brum, brum* pentru mașina sport, un *nino, nino* pentru ambulanță și-un *vuuum* pentru motocicletă.

La un moment dat, Keith se opri brusc și se uită cu repeziciune prin cameră, ca și când s-ar fi așteptat să vadă ceva sau pe cineva, dar nu observă nimic neobișnuit și se întoarse la mașinuțele lui. *Vruum, vruum. Bang! Poc!* Mașina de oraș o lovi pe cea sport și se răsturnă peste banda autostrăzii. *Vuuum* făcu motocicleta, venind în viteză la locul accidentului.

— Keith, strigă mama lui din camera cealaltă, e timpul să te speli pentru cină.

— Bine.

Keith își parcă mașinuțele în linie dreaptă pe noptiera de lângă pat, alături de telefon, unde arătau ca un șir de mașini adevărate, doar că mult, mult mai mici.

Primul lucru pe care l-a observat doamna Gridley când a intrat în cameră împreună cu domnul Gridley a fost cotorul de măr de pe noptieră. Îl aruncă cu un bufnet în coșul metalic de

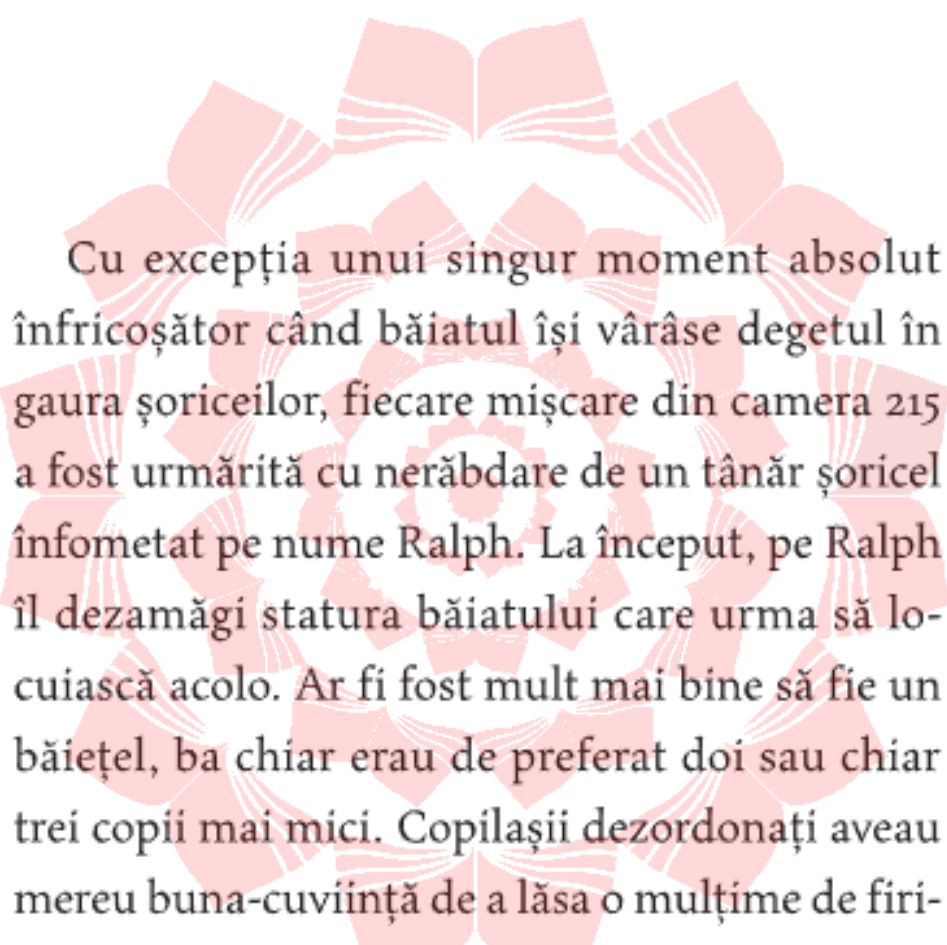
gunoi de alături, apoi adulmecă de câteva ori aerul și spuse, părând derutată:

— Nu-mi pasă ce-a zis valetul. Sunt sigură că-n hotelul ăsta sunt șoareci.

— Sper, mormăi Keith.

2 | MOTOCICLETA

Cu excepția unui singur moment absolut înfricoșător când băiatul își vârâse degetul în gaura șoriceilor, fiecare mișcare din camera 215 a fost urmărită cu nerăbdare de un tânăr șoricel înfometat pe nume Ralph. La început, pe Ralph îl dezamăgi statura băiatului care urma să locuiască acolo. Ar fi fost mult mai bine să fie un băiețel, ba chiar erau de preferat doi sau chiar trei copii mai mici. Copilașii dezordonați aveau mereu buna-cuviință de a lăsa o mulțime de firimituri pe covor. Ei, asta e, măcar oamenii ăștia n-aveau câine. Lui Ralph în ruptul capului nu îi plăceau băgăcioșii de câini.

Mai apoi, Ralph s-a simțit plin de speranță. Pe băieții de statură medie puteai să contezi întotdeauna

că o să lase un ambalaj lipicios pe podea sau o pungă cu alune pe noptieră, unde Ralph putea ajunge cățărându-se pe cablul telefonului. Cu un băiat de statura asta, mâncarea, deși n-o să fie pe săturate, o să fie gustoasă.

Al treilea sentiment care l-a copleșit pe Ralph a fost fericirea, atunci când băiatul lăsase cotorul de măr lângă telefon. Dar imediat a urmat deznadejdea, când mama a aruncat cotorul în coșul metalic de gunoi. Ralph știa prea bine că orice s-ar fi aflat pe fundul unui coș metalic de gunoi e pierdut pe vecie pentru un șoarece.

Dar un șoarece nu trăiește numai cu firimi-turi, astfel că Ralph a mai simțit și un alt fel de emoție, iar de data asta nu mâncarea a fost moti-vul. Ralph era în același timp nerăbdător, entuzi-ast, curios și agitat. Emoția era atât de puternică, încât uitase de stomacul gol. Era cauzată de toate mașinuțele acelea, și mai ales de motocicletă și de sunetul pe care-l scotea băiatul – *vuuum*. Sunetul acela parcă astâmpăra ceva dinăuntrul lui Ralph, simțea că așteptase întreaga viață să-l audă.

Vuuuuuum, dădea băiatul înainte. Sunetul îi vorbea șoricelului despre autostrăzi și viteză, despre drumuri lungi și pericol, și despre mustăți fluturând în bătaia vântului.

În clipa în care familia ieși din cameră ca să meargă la masă, Ralph țâșni din gaura șoriceilor și traversă în goană covorul ponosit până la firul telefonului, care se ivea lângă noptieră printr-o gaură din podea.

— Ralph! îl strigă mama lui cu glas dojenitor. Nu te-apropia de firul ăla de telefon!

Mama lui Ralph își făcea mereu o mulțime de griji. Își făcea griji pentru că hotelul lor era vechi și dărăpănat și pentru că foarte des se întâmpla să rămână o grămadă de camere neocupate, fără oaspeți neglijenți care să lase în urma lor firimituri pentru șoriceii. Își făcea griji din cauza zvonurilor că hotelul urma să fie dărâmat din cauza construcției noii autostrăzi. Își făcea griji ca nu cumva copiii ei să dea peste vreo aspirină. Tatăl lui Ralph încercase odată să ducă în fălcuțe o aspirină, dar aspirina se dizolvase neașteptat de repede, și tatăl se otrăvise. De atunci niciunui alt

membru al familiei nu i-ar fi trecut prin cap să se mai atingă de aspirină, dar asta nu o scutea de griji pe mama lui Ralph.

Cel mai mult, mama lui Ralph își făcea griji pentru Ralph. Își făcea griji pentru că era un șoricel nesăbuit, care rămânea pe-afară până târziu în timpul zilei, când ar fi trebuit să fie de mult acasă în pat, în siguranță. Își făcea griji când Ralph se cățara pe draperie ca să ajungă pe pervaz să se uite la veverița din pinul de afară și la mașinile din parcare. Își făcea griji pentru că Ralph voia să exploreze holul în lung și-n lat, în loc să călătorească pe sub podele ca orice șoarece rațional. Numai Dumnezeu știa peste ce pericole poate să dea în hol – menajere, valeți, poate chiar pisici. Sau, și mai rău, peste aspiratoare. Mama lui Ralph era terifiată de aspiratoare.

Obişnuit cu grijile mamei lui, Ralph avusese un start bun și era deja la jumătatea firului de telefon.

— Adu-ți aminte de unchiul Victor! strigă mama în urma lui.

Ralph nu părea s-o audă. Se cățără pe fir până ajunsese la telefon, sări jos și dădu fuga la șirul de

mașinuțe. Iat-o în capăt – motocicletă! Ralph o țintui cu privirea și apoi se apropie de ea și dădu un șut într-un cauciuc. De aproape, motocicletă arăta chiar mai bine decât se așteptase. Era nouă și strălucitoare și avea cauciucuri bune. Ralph îi dădu ocol, cercetând cele două tobe de eșapament din crom, motorul și ambreiajul. Avea chiar și o plăcuță minusculă de înmatriculare, astfel încât să poți merge legal cu ea.

— Frate! își spuse Ralph, cu mustățile fremătându-i de entuziasm. Vai de mine, vai de mine!

Simțind că trăia un moment important al vieții lui, Ralph apucă ghidonul. Îl simțea strașnic și solid în lăbuțe. Da, motocicletă asta categoric era o mașinărie pe cinste. Știa din instinct. Ralph își săltă un picior peste motocicletă și se așeză vesel pe șaua din plastic. Ba chiar țopăi de câteva ori în sus și-n jos. Șaua era curbată, numai bună pentru un șoricel.

Dar cum să pornească motocicletă? Ralph n-avea nici cea mai mică idee. Și chiar dacă ar fi știut cum s-o pornească, n-ar fi avut prea mult loc unde să meargă cu ea aici, pe noptieră. Se gândi să

împingă motocicleta pe podea, dar nu voia să riște să strice o mașinărie atât de valoroasă.

Ralph mai țopăi de vreo două ori în sus și-n jos pe șa, apoi începu să se uite în jur, căutând o modalitate de-a o porni. Trase de vreo două manete, dar nu se întâmplă nimic. Și-atunci un gând înspăimântător îi strică toată bucuria. Era doar o jucărie. N-avea să pornească în niciun fel.

Ralph, care urmărise mulți copii în camera 215, adunase o grămadă de informații despre jucării. Văzuse un băiat din Cedar Rapids dând de pământ cu un aeromodel pentru că nu reușea să-i potrivească părțile din plastic. O fetiță izbucnise în lacrimi și dăduse fuga suspinând în brațele mamei când un braț al păpușii ieșise din încheietură. Și mai fusese și băiețelul acela simpatic, crăntănitorul de chipsuri, care începuse să bată din picior pentru că îi tot cădeau bateriile de la mașinuță.

Dar jucăria asta nu se putea să fie la fel ca toate celelalte pe care le văzuse. Arăta perfect, cu spițele metalice ale roților și cu cele două țevi de eșapament din crom. N-ar fi fost drept să nu meargă.

N-ar fi fost *corect*. O motocicletă care părea atât de adevărată *trebuia* să meargă. Secretul ar fi fost extrem de simplu de deslușit, dacă Ralph ar fi avut pe cineva care să-i arate cum se face.

Pe Ralph nu-l mulțumea să stea pur și simplu pe motocicletă. El tânjea după acțiune. La urma

urmei, la ce era bună o motocicletă, dacă nu ca să simți gustul acțiunii? Cine avea nevoie de lecții de mers cu motocicleta? Nu Ralph. Încercă să-și ia avânt cu picioarele. Nu era nici pe departe suficient de rapid, dar era mai bine decât nimic. Începu să-și miște picioarele mai repede pe noptieră și apoi le ridică în timp ce înainta. Prinzând curaj, se aplecă peste ghidon și dădu tot mai repede din picioare spre marginea noptierei. Când avea să prindă un pic de viteză, putea să alunece pe după colț. Mișcă din ce în ce mai rapid din picioare pe noptieră ca să-și ia avânt. Într-o fracțiune de secundă urma să vireze la stânga...

În clipa aceea telefonul țârâi scurt, atât de aproape de el, încât Ralph simți că sunetul îi sfredește oasele. Se auzi doar o jumătate de țârâit, ca și cum fata de la centrală și-ar fi dat seama că formase numărul greșit și închisese înainte ca țârâitul să se termine.

Acea jumătate de țârâit fu îndeajuns. Îi zdruncină nervii lui Ralph și-l îngrozi atât de tare, încât uită complet de viraj. Îl zăpăci și-i învălmăși gândurile, făcându-l să uite că trebuia să frâneze cu

